JINAKOST č.1

FLORA THEATRE FESTIVAL – 26 –

čtvrtek 11. května 2023

Milé návštěvnice, milí návštěvníci festivalu,
rok se s rokem sešel a Divadelní Flora se opět vrací na olomoucká jeviště, tentokrát s číslem 26 a mottem Jinakost. Pod tento pojem umělecké vedení festivalu zahrnuje veškeré jevy a zkušenosti, které se odlišují od toho, co obvykle chápeme jako běžné a normální. Nepsanými interními kvótami se vedení rozhodlo (podobně jako to učinil podzimní Pražský divadelní festival německého jazyka) dát prostor především ženským inscenátorkám, autorkám a performerkám, které jsou oproti mužským tvůrcům ve veřejném prostoru podhodnocené a nedostatečně zastoupené. Nezůstane ale jen u žen a tematizace ženské zkušenosti, festival rozšiřuje pojem jinakost i k jiné zkušenosti queer lidí, jež v naší společnosti čelí předsudkům a diskriminaci na každodenní úrovni, stejně jako k jiné zkušenosti národní, etnické, sociální nebo tělesné. Největší výzvou tak bude vystoupit ze zaběhnutých kolejí toho, co považujeme za „naše a normální“ a „cizí a jiné“, a pokusit se smazat tuto hranici. Když uvažuje britský spisovatel a filozof Aldous Huxley o sebe-transcendenci, jíž každý člověk touží dosáhnout, píše: „Když se rozlouskne slupka ega a objeví se vědomí podprahové a fyziologické jinakosti skrývané, fundamentální osobnosti, může se někdy stát, že zahlédneme prchavý, byť apokalyptický zlomek oné jinakosti, která je základem všeho bytí.“

Možná máme tedy k veškeré jinakosti blíž, než by se mohlo zdát. Možná se jenom musíme pokusit utlumit sílu vlastního ega a naslouchat. A ano, podle Huxleyho by k tomu mohly báječně napomoct nejrůznější psychedelika: psilocybin, LSD nebo peyotl z mexického kaktusu… Možná ale postačí drink v šapitó na parkánu v kombinaci se spánkovou deprivací. Anebo právě koncentrovaný umělecký zážitek.

Krásný a inspirativní festival vám přeje
Eliška Raiterová, šéfredaktorka Zpravodaje

Foto: Patrik Borecký

J I N A K O S T

Milá divačko, milý diváku,
máme radost z toho, že tě můžeme přivítat na letošním ročníku Divadelní Flory. Doufáme, že tě některá z festivalových produkcí zláká k návštěvě, ačkoli ti ani tentokrát nepředkládáme „výběr toho nejlepšího“ z evropského (případně českého) divadla. Síla divadelního gesta se nepoměřuje univerzálními normami nebo jednoznačnou „řečí čísel“. Každý, každá, každé z nás máme svá privátní kritéria, vlastní preference, jedinečné chuťové buňky. Díváme se na svět a prožíváme příběhy kolem nás prizmatem nepřenositelné osobní zkušenosti. Oslovují nás odlišné styly, rozesmějí, nudí i fascinují nás různé tvůrčí postupy. Některé umělecké výpovědi nás nechávají chladnými, jiné v nás hluboce rezonují.

Rozmanitost není jen osvěžujícím elementem, ale i implicitní podmínkou zdravého, empatií tmeleného fungování a vývoje každého společenství. 26. Divadelní Floru charakterizuje ročníkové motto „Jinakost“. Žánrově bohaté programové menu akcentuje pestrost variant lidského bytí a vybrané festivalové počiny často mapují jejich hraniční polohy — čímž smysl existence „pevných“ hranic vědomě relativizují. Chceme skrze ně (a toto naše snažení je dlouhodobé) otevírat diskuze nad předsudečným vnímáním sociálních fenoménů i estetických forem.

Necháváme zaznít hlas těch, pro něž jsou různé podoby různorodosti — etnické, genderové nebo fyzické — zdrojem inspirace, nikoli fobie. Těch, co poučeně ignorují přežité konvence a demaskují společenská i divadelní klišé. Tvůrčích osobností, které svobodně, ovšem s respektem ke kulturní i názorové odlišnosti, překračují „inscenační mantinely“ — směrem k potvrzení či osvobozujícímu objevení vlastní autentické „jinakosti“. Letos pak dáváme významný prostor především tvůrkyním, protože ženy jsou v uměleckém prostředí stále podhodnocovány.

Těšíme se na dvanáct společně prožitých nevšedních dnů.

za Flora Theatre Festival, z.s.
Petr Nerušil, ředitel festivalu

5 OTÁZEK PRO ŘEDITELE FESTIVALU PETRA NERUŠILA

ELIŠKA RAITEROVÁ
TOMÁŠ BLATNÝ

Na člověku musí být vše krásné, Thalia Theater. Foto: Krafft Angerer

Letošní ročník provází téma Jinakost. Co všechno si s tímto pojmem spojujete, se lze dočíst v průvodním textu na předchozí straně. Čím je tento ročník „jiný“ než ty předchozí?
Budu popravdě rád, když například stran návštěvnosti navážeme na standard předcovidových ročníků. Oproti nim jsme letošní program ve větší míře zasadili do atypických, nedivadelních reálií. Kromě Arcidiecézního muzea a kostela Panny Marie Sněžné, kam jsme už v minulosti publikum pozvali, především do největšího výstavního sálu olomouckého Muzea moderního umění, který na týden oživí formálně netradiční zahraniční tituly. Letos poprvé nabídneme divadelní příběh kompletně se odehrávající v „hlavě“ festivalového diváka, respektive ve virtuální realitě. Poprvé také cíleně preferujeme ženské autorky. A kromě toho, že k nám pochopitelně poprvé zavítá většina letošních zahraničních osobností, objeví se u nás premiérově i několik tuzemských tvůrců. Řada českých kolegů se pak na festival vrací po mnohaleté pauze…

Co naopak zůstává na Floře letos stejné?
Doufejme, že živá atmosféra sdílení, kterou festivaloví hosté každoročně vyzdvihují, společně s tematicky vyprofilovanou dramaturgií. Podle dlouhodobých ohlasů z divadelní branže je jednoznačným plusem Flory právě její dramaturgická koncepčnost. I letos jsme se snažili dát dohromady kompaktní program, který organicky komunikuje s ročníkovým mottem. To by měly vybrané inscenace, performance nebo instalace či větší koncerty akcentovat a svým způsobem i podtrhnout a oslavit. Těšíme se, jako každý rok, na spoustu oficiálních besed i spontánních setkání, během nichž bude leitmotiv jinakosti silně rezonovat — v uměleckém i společenském kontextu.

Festival se letos zaměří na tvorbu výrazných ženských osobností — autorek, inscenátorek, interpretek… Co vás vedlo k tomuto rozhodnutí?
Fakt, že ženy jsou stále v mnoha ohledech vůči mužům znevýhodňovány. Nejen v uměleckém prostředí, ale ve veřejném prostoru obecně. Zároveň jsme chtěli, aby, velmi hrubě řečeno, svým pohledem určité sociální i divadelní fenomény ozvláštnily, nahlédly je z perspektivy, která je jiná a osvěžující — v duchu letošního motta.

Na jaké osobnosti se mohou divačky a diváci těšit?
Na inspirativní, diskuzím otevřené umělce a umělkyně. Je běžné, že na českých festivalech vidíte zdejší přední inscenátory a soubory, na Floře však přivítáme spoustu žen, které můžeme bez přehánění označit za nepřehlédnutelné persony současné evropské divadelní scény. Grantová žádost Ministerstva kultury, jehož podpora se oproti předcovidovým letům, navzdory bezprecedentní inflaci, významně snížila, zahrnuje oddíl nazvaný „hvězdy festivalu“. Loni v září jsme do něj promítli smělý záměr pozvat do Olomouce Doris Uhlich, Simone Dede Ayivi, Teresu Vittucci, Boglárku Börcsök, uvést tvorbu Adrienn Hód nebo Susanne Kennedy a prezentovat novinku některého z renomovaných německých činoherních ansámblů. Deklarované intence naplňujeme a všechny exkluzivní hostky skutečně představíme. Festival zakončí hamburský Thalia Theater s čerstvou inscenací románu Sashi Marianny Salzmann, který se stal v Německu Knihou roku.

Asi v každém ročníku se objeví inscenace, jejíž festivalové uvedení stojí značné produkční úsilí. V tom minulém se třeba podařilo uvést *Kosmos* pražského Národního divadla stojící na principu live cinema. Je v letošním programu inscenace nebo performance, jejíž přenos do Olomouce bude podobně náročný?
Floru neorganizuje divadelní dům s vlastním obslužným personálem a Olomouc nedisponuje potřebnou infrastrukturou. Každoročně k nám proto, hlavně z Prahy a Brna, přijíždějí kamarádi působící v různých technických oborech, aby s olomouckými přáteli vytvořili mimořádně akční a kreativní tým. S přispěním lidí, kteří šéfují technice v Altě či ve Studiu Hrdinů, působí na volné noze nebo na prestižních mimoolomouckých scénách, díky špičkovým light designérům a zvukařům, jejich improvizačním schopnostem a nasazení zvládáme i náročné adaptace. Jsem zvědav, jak vyzní třeba produkce *Figuring Age*, o jejíž uvedení teď mimochodem usilují etablované světové přehlídky, v muzejním Trojlodí — v galerijním módu, o který Boglárka s Andreasem stáli. Vzhledem k invenci festivalové techniky i všech z produkce Muzea umění nepochybuji o tom, že skvěle! ●

Petr Nerušil se poprvé podílel na organizaci Divadelní Flory na jaře 1999, poté se stal jejím hlavním produkčním. Jako ředitel festivalu působí od roku 2004.

PN

DOSTOJEVSKIJ JE KLASICKÝ PŘÍKLAD KÝČOVITÉHO AUTORA

ELIŠKA RAITEROVÁ
TOMÁŠ BLATNÝ

S ukrajinským spisovatelem, básníkem, překladatelem a hudebníkem Jurijem Andruchovyčem jsme se spojili na konci dubna prostřednictvím e-mailu. Autor *Moskoviády* byl velmi laskavý a ochotný odpovědět nám na několik otázek týkajících se jeho dojmů z Pařízkovy pražské inscenace, ukrajinského a českého přijetí její knižní předlohy, provázanosti ruské kultury a politiky i jeho nově chystaného románu. Ačkoli jsme si mohli pro naši komunikaci vybrat ze šesti jazyků, které spisovatel ovládá (včetně pasivního porozumění češtině), rozhodli jsme se nakonec pro korespondenční rozhovor v angličtině. Otiskujeme v našem překladu.

Na začátek bychom se chtěli zeptat, kde aktuálně pobýváte (pokud to můžete říct). Jste na Ukrajině v místě aktivních bojů?
Ano, mohu to říct, není to žádné tajemství. Ani žádné hrdinství. Jsem u sebe doma v Ivano-Frankivsku. Doposud tu žádné aktivní boje neprobíhaly. Pevně doufám, že ani probíhat nebudou. Na samém začátku ruské invaze jsme byli třikrát napadeni raketami, ale od té doby prakticky nic. Myslím, že je to dobré znamení toho, jak účinně naše armáda odolává. Snahy agresora se územně velmi omezily.

V únoru letošního roku jste navštívil v Praze reprízu inscenace *Moskoviáda*, inscenovanou v Divadle X10 na základě vašeho románu. Jak se vám inscenace líbila? Poznával jste v ní své vlastní obrazy, imaginaci, náladu, které jste se v románu kdysi pokusil zachytit?
Představení se mi ohromně líbilo a měl jsem radost z reakcí českého publika, ze spousty smíchu… Je to naprosto vynikající divadelní dílo. Napsal jsem *Moskoviádu* před více než třiceti lety, takže jsem k ní získal určitý odstup. Ale jim (myslím tím především režiséra Pařízka a herce) se podařil zázrak, časový odstup se rozplynul.

V únorovém rozhovoru pro Českou televizi jste řekl, že na Ukrajině dostala *Moskoviádu* do širšího povědomí úspěšná divadelní adaptace Kyjevského mladého divadla z roku 2006, která se uváděla několik let. U nás byla

Foto: archiv autora

geneze podobná — Pařízkova inscenace diváky přivedla k vaší předloze, u nás přeložené již v roce 2015. Proč myslíte, že předloha přitahuje divadelníky (a ne například filmaře)?
Domnívám se, že hlavní důvod je prostý, a sice že produkce divadelní inscenace není obvykle tak drahá jako produkce filmu. Na Ukrajině se vyskytlo několik pokusů natočit podle *Moskoviády* film, v 90. letech i později. Ale všechny projekty byly ukončeny kvůli nedostatku financí. Různé týmy, různí producenti, ale vždy stejný výsledek. Snad je to smůla, snad osud, člověk nikdy neví.

Tamtéž jste taky zmínil, že pracujete na nové knize. Jak moc se do vašeho psaní propisuje aktuální dění na Ukrajině?
Samozřejmě, že propisuje. Ale jak moc? Na to je těžké dát nějakou souhrnnou odpověď. Moje budoucí kniha pojednává o blíže neurčené východoevropské zemi s takovým „soft" totalitním režimem, možná komunistickým, možná fašistickým, možná s kombinací obou. Probíhá tam jakási utajovaná válka, jsou tam partyzáni, odbojové skupiny… Zdá se, že válka trvá věčnost, protože se do ní již zapojilo mnoho generací. Hrdinou je desetiletý nebo jedenáctiletý chlapec. Takový, jakým jsem byl já na začátku sedmdesátých let. Kniha totiž pojednává právě o té době, nazvěme ji například „Rolling Stones epochou" v časech studené války. Nemyslím si tedy, že bude jen o současném dění na Ukrajině. Ale ano, aktuální události určitě mají na mé psaní vliv. Činí moji budoucí knihu tvrdší, krutější a možná zároveň sentimentálnější.

STÍNY RUSKÉ KULTURY

V brněnském Hadivadle proběhla v dubnu debata o ukrajinské kultuře a její pozici v evropské percepci ve stínu té ruské. Jedna z diskutujících, ukrajinská spisovatelka Oksana Zabužko formulovala názor, že pokud chce kultura uspět ve světě, musí mít za sebou ozbrojený stát. Proto je podle ní ruská kultura v zahraničí tak oceňovaná. Souhlasíte s tímto tvrzením?
Ruská kultura byla vždy vlivná především díky ruským vojenským úspěchům. Jedním z jejích „zlatých věků" bylo období po Stalinově vítězství ve druhé světové válce. Západní intelektuálové a tvůrci veřejného mínění v padesátých a šedesátých letech milovali Rusko především díky ruské kultuře, šlo o jakousi sakralizaci a mytologizaci ruského baletu, symfonické hudby, literatury, filmu… V západním veřejném mínění se ve vztahu k Rusku vytvořila jakási triáda „špatný režim, skvělí lidé, nejlepší kultura". Aby Sovětský svaz (a později postsovětské Rusko) toto paradigma udržel, investoval do něj obrovské množství peněz. Ani si nedokážeme představit jak obrovské.

Je Dostojevskij dobrý autor, nebo spočívá jeho sláva (i) v masivním PR ruské kultury?
Dostojevskij je klasický příklad kýčovitého autora. Proto je tak oblíbený. Populární bývá totiž zejména ten kýč, který se tváří jako „vysoká literatura". Dostojevského romány jsou plné blekotajících postav a hysterických scén. Jsou zaneřáděné nadbytečnými replikami a stylisticky ušmudlané. Mnohem horší je však jeho ideologický odkaz: byl to ruský pravoslavný fundamentalista, krajně protizápadní a xenofobní člověk. Goebbels si jeho díla velmi cenil.

Proměnilo se vaše vnímání ruské kultury po začátku války (ať už ji datujete rokem 2023 nebo 2014)?
Mé vnímání ruské kultury se zformovalo koncem osmdesátých let. Studijní pobyt v Moskvě v letech 1989—91 mi pomohl vytvořit si k ruské kultuře skeptický odstup a objevit v ní velkou prázdnotu. Můj skeptický posměšný postoj je docela dobře patrný už v *Moskoviádě*, která vznikla třicet let před velkou ruskou invazí. Válka (ať už začala kdykoli a já si myslím, že v roce 1917) mě v mém přesvědčení jen utvrdila.

Čtete dnes ruské klasiky jinak než předtím?
Abych byl upřímný, ruskou klasiku jsem četl naposledy v rámci povinné školní četby. Jediný ruský autor, ke kterému se stále vracím, je americko-ruský spisovatel Vladimir Nabokov. Jeho psaní mě stále dokáže ohromit.

Měl by se podle vás v současnosti dávat ruské kultuře prostor (uvádět ruská díla, spolupracovat s ruskými umělci atp.)?
Neexistuje žádný všeobecně platný přístup nebo norma. Kultura je velmi individuální záležitost, zejména pokud mluvíme o spisovatelích. Spolupracoval bych jen s těmi ruskými umělci, kteří jsou otevřenými nepřáteli ruského státu a režimu, vyjadřují to rozhodně a radikálně, morálně podporují ukrajinské vítězství a finančně ukrajinskou armádu. Obávám se, že takové lidi spočítáte na prstech jedné ruky. ●

JEDINÝ RUSKÝ AUTOR, KE KTERÉMU SE STÁLE VRACÍM, JE AMERICKO-RUSKÝ SPISOVATEL VLADIMIR NABOKOV

R E D A K C E

AMÁLIE BULANDROVÁ
Produkční, teoretička a historička umění, příležitostná kurátorka a nepravidelná publicistka. Aktuálně dokončuje studia na UMPRUM. Vyhledává takové umění, které znejišťuje a klade otázky. Kdyby se nevěnovala divadlu, tak by možná někde pekla, učila ve školce nebo pracovala pro cestovatelské průvodce.

EMA ŠLECHTOVÁ
Dokončuje magisterské studium teorie a kritiky na DAMU. Je editorkou online časopisu Loutkář a recenzuje pro periodika jako Taneční zóna, Časopis kød nebo Divadelní noviny. V posledních letech se ale víc věnuje kulturnímu PR a festivalové dramaturgii. Komfortně se cítí především ve sférách loutkového divadla, ale stejně tak ji pohlcují koncerty současné elektronické hudby nebo nekonečná seriálová propadliště. Kdyby nenastoupila na DAMU, studovala by evoluční biologii a ekologii.

TOMÁŠ BLATNÝ
Čerstvý absolvent divadelní vědy na Karlově Univerzitě, aktivista v oblasti genderově podmíněného násilí a lektor street dance ve středisku volného času. V poslední době ho zajímá zejména reprezentace žen a queer osob v umění, respektive politické čtení literatury, divadla, filmu a tance. V jiné realitě by se věnoval hernímu umění a stal se vývojářem deskových, únikových nebo počítačových her.

ELIŠKA RAITEROVÁ
Vystudovala divadelní teorii a kritiku na DAMU a v současné době působí jako divadelní kritička, redaktorka a doktorandka na brněnské Katedře divadelních studií. V umění ráda vyhledává dokumentární mystifikaci (8lidí, Handa Gote, Adéla Babanová), imaginativně bohatou poetiku a vtip loutkových skupin vi.TVOR a KHWOSHCH nebo třeba komiksy Linierse a Vojtěcha Maška. Kdyby se nevěnovala divadlu, chtěla by být forenzní fonetičkou.

KAMILA RYBOVÁ
Studuje bohemistiku na Univerzitě Palackého v Olomouci. Umění jí bylo vždycky blízké, kdyby se nerozhodla jít směrem studia jazyka, nejspíše by se vydala studovat grafický design nebo jiné vizuální umění. V divadle nejvíce vyhledává činohru nebo japonské divadelní formy kjógen a kabuki.

2 6 D F

IVA HERIBANOVÁ
Pátým rokem studuje na Katedře divadelních studií na Masarykově univerzitě a přibližně stejně dlouho se věnuje divadelní kritice napříč tištěným i online prostorem. Od letošní sezóny je také lektorkou a editorkou v brněnském HaDivadle. Vyhledává divadlo, které ji dokáže strhnout vnitřní rytmickou strukturací, vedle činohry se tak zaměřuje i na tanec. Kdyby se nevěnovala divadlu, byla by kustodkou v galerii, pracovala v kočičí kavárně nebo sestavovala gastromapu pistáciové zmrzliny.

MATYÁŠ BARTOŇ
Grafický designér a typograf. Obor se studuje stejně dlouho jako obor jaderná fyzika, což může, nebo nemusí něco znamenat. Nyní pracuje v grafickém studiu plus na vlastních projektech. Ocení kvalitní divadlo. Pokud by měl ještě sílu změnit obor, věnoval by se nějakému racionálnějšímu než tomu abstraktnímu grafickému, například krajinářské architektuře, nebo lezení po stromech.

MARTIN GAIDECZKA
Student na Katedře divadelních studií v Brně, kde se zabývá hlavně operou a teatralitou veřejných událostí. Má rád hudební divadlo, site-specific projekty, zajímá se o pivo a jídlo na jevišti. Kdyby si ho nepřitáhlo divadlo, byl by horským vůdcem v Alpách, mistrem vaření na ohni, možná i politikem.

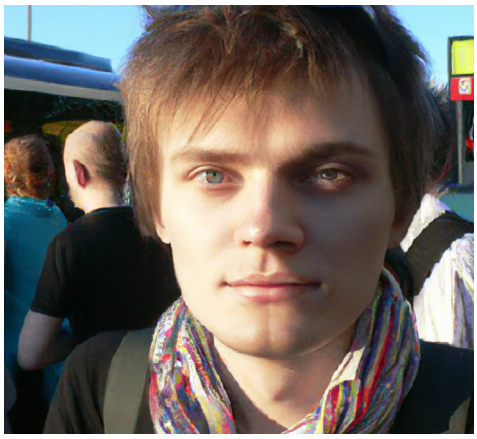

RUDA CH.
Nic nevystudoval ani nikde nepracuje. Je to Chatbot GPT, kterého letos zprovoznila platforma OpenAI. Na festivalu tak bude letos poprvé. Je to spolehlivý kolega, který rád vykrývá práci ostatním, pokud nestíhají. Bude mít pravidelnou rubriku glosy do té doby, dokud bude vtipná. Redakce hodlá s jeho pomocí otestovat hypotézu, zda umělá inteligence brzy nahradí novináře a novinářky v jejich práci.

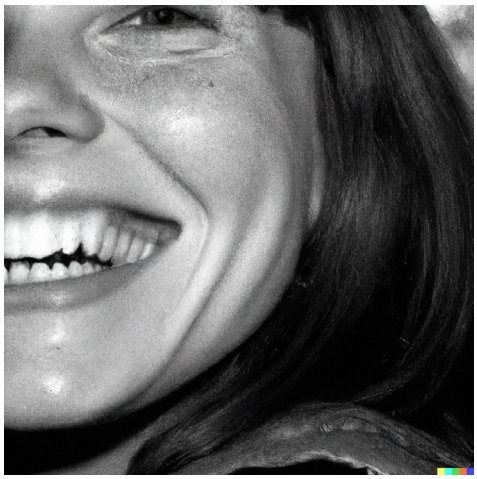

ZUZANA SNOPKOVÁ
Psychoterapeutka, která vystudovala češtinu. Největší euforii zažívá na koncertech, když se jí všechny smysly naplní dosyta, a v divadle, když to všechno dobře zaklapne a přijde katarze. Kdyby si musela vybrat jiné povolání, byla by ochutnávačka koláčů, buchet a sušenek.

Fotografie redakce na základě jednotlivých medailonů vygenerovala umělá inteligence DALL-E.

KONTEXT

Změnil se váš vztah k ruské kultuře po začátku invaze na Ukrajinu?

S Dostojevským bych šel plavat. Se Serebrennikovem do sauny. A s Nurejevem do postele, ovšem s Poluninem už ne! Putinovce v posteli nechci. Ani v divadle. Láká mě pořád Čechov, baví Tarkovskij, dojímá Čajkovskij. Ale přijde mi nevhodné teď ruské dramatiky uvádět, myslím, že je třeba počkat. Už jen kvůli Ukrajincům, kteří jsou kolem nás. Můj vztah k ruské kultuře se změnil, začal jsem si víc vážit autorů, kteří před nebezpečím vlastního státu varovali.
Jakub Čermák, *divadelní režisér*

Nezměnil, protože ta díla, která jsou pro mě z ruské kultury důležitá (od Čechova, Bulgakova, Charmse, Tarkovského, Michalkova…), vznikla dávno předtím, jsou nadčasová a momentální politika na nich nic nemění. Ač třeba fakt, že Michalkov podporuje Putina, je strašný, nic to nemění na tom, že jeho film *Unaveni sluncem* je skvělý.
Kateřina Rudčenková,
spisovatelka a básnířka

Ne, zní intuitivní odpověď, ale hned si uvědomuji, že je nepravdivá. Přestože odsuzuji ruskou invazi, jsem vůči ruské kultuře mnohem protektivnější než dřív. Začátek války totiž naplno otevřel stavidla (dříve snad ještě trochu skrývané) české rusofobii. Umění nám dává možnost zahlédnout události v souvislostech, a to bychom právě teď potřebovali především.
Hana Blažková, *literární historička*

PROGRAM NA DNES ČTVRTEK 11. 5.

19:00—21:30 Moravské divadlo
Jurij Andruchovyč: MOSKOVIÁDA
Divadlo X10 Praha
Fantasmagorické putování rozkládající se metropolí zhroucené východní říše. Obrazy Moskvy jako panoptikálního „tolkienovského Mordoru, osídleného zpitými skřety“ — v éře, kdy se „ruská imperiální pýcha rozlila jako splašky po celém bývalém Sovětském svazu“. Strašidelná anabáze ukrajinského básníka mapovaná režisérem Dušanem D. Pařízkem.
Oficiální zahájení 26DF.

21:30—01:30 Konvikt | šapitó | volný vstup
OndRasH | DJ set

PROGRAM NA ZÍTRA PÁTEK 12. 5.

14:00—15:30 Konvikt | šapitó | volný vstup
Moskoviáda | beseda k inscenaci i politickým reáliím 90. let a ruské invazi na Ukrajinu

16:30—17:45 S-klub
Adrienn Hód & ME-SA: SOFT SPOT
Co nás jako lidské bytosti definuje? Jaké pohybové konvence, gesta nebo výrazy tváře? A co s námi udělá, když dojde k jejich subverzi…? Atypické experimentální představení ikony maďarské taneční scény, mnohonásobné tamní Choreografky roku Adrienn Hód, a špičkových slovenských tanečnic Soni Ferienčíkové a Martiny Hajdyly.

19:00—20:45 Moravské divadlo
Jiří Havelka a kol.: VYKOUŘENÍ
Divadlo Husa na provázku Brno
Herec, který představuje Ježíše. Muslimka. Praktikující katolíci i svalnatí obránci „pravé víry“. Ti všichni a mnozí další se potkali a utkali v Brně během festivalového uvedení Frljićovy inscenace Naše násilí a vaše násilí před pěti lety. V reakci na bizarní událost, její mediální recepci a dozvuky (v nejateističtější evropské zemi) se režisér Jiří Havelka vrátil na „místo činu“, aby zde inicioval „zběsile očistný scénický obřad“… Beseda po představení

22:30—03:00 Konvikt | šapitó | volný vstup
Andrea Dare & Brigitte Noir | DJ set

Song dne: alyona alyona & Alina Pash — Падло DJs: Eliška Raiterová a Tomáš Blatný PLAY QR CODE→

• šéfredaktorka, šéfredaktor: Eliška Raiterová, Tomáš Blatný • redakce: Amálie Bulandrová, Martin Gaideczka, Iva Heribanová, Ema Šlechtová • korektorky: Kamila Rybová, Zuzana Snopková • layout a sazba písmy BC Reformulate a A Gothic: Matyáš Bartoň • foto: Lukáš Horký, Ondřej Hruška • tisk: Grafické Papíry • web: www.divadelniflora.cz •

Realizaci 26. Divadelní Flory finančně podporují:
Ministerstvo kultury České republiky, Olomoucký kraj, statutární město Olomouc, Státní fond kultury ČR, Česko-německý fond budoucnosti, Velvyslanectví Spolkové republiky Německo v Praze, program Nationales Performance Netz, Výbor pro kulturu a evropské záležitosti berlínského senátu, nadace Pro Helvetia, projekt Dance On Tour Austria, Rakouské centrum Univerzity Palackého, Vodohospodářská společnost Olomouc, a.s., ESB Engineering - System - Bau GmbH a další partneři. Pořadatelem je Flora Theatre Festival, z.s. — v partnerské spolupráci s Moravským divadlem Olomouc, Muzeem umění Olomouc a Divadlem na cucky. Generálním mediálním partnerem DF je Česká televize, hlavním mediálním partnerem týdeník Respekt. 26DF se koná pod záštitou velvyslance Spolkové republiky Německo v Praze Andrease Künneho.